

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 280/2022-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], konajúcej prostredníctvom [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej advokátskou kanceláriou CREDIS Law s. r. o., Radlinského 2, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č. k. 35Cb/70/2018-768 z 15. októbra 2019, uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/96/2019-746 z 2. júla 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obdo/79/2020 z 23. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného, uznesením krajského a uznesením najvyššieho súdu, označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka žiada uvedené uznesenia zrušiť, zakázať porušovateľom v zasahovaní do jej základných práv a priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom v predbežnej výške 718,92 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých uznesení a príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovateľka ako obchodná spoločnosť má dvoch konateľov – [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „konateľ [REDACTED]“ a „konateľ [REDACTED]“), ktorí môžu konať za sťažovateľku každý samostatne. Konateľ [REDACTED] je zároveň konateľom spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „[REDACTED]“).

4. Sťažovateľka bola od 31. októbra 2015 do 11. júla 2017 vlastníkom 33 % podielu [REDACTED]. Konateľ [REDACTED] bez vedomia konateľa [REDACTED] a spoločníkov sťažovateľky uzavrel 30. júna 2016 zmluvu o prevode obchodného podielu vo [REDACTED], ktorou previedol sťažovateľkin 33 % podiel vo [REDACTED] na [REDACTED] (ďalej len „[REDACTED]“) – druhého konateľa [REDACTED] za odplatu 120 000 eur. Napriek vráteniu časti kúpnej ceny (60 000 eur) sa stal [REDACTED] 12. júla 2017 vlastníkom 33 % podielu vo [REDACTED].

5. Podľa tvrdenia sťažovateľky predstavovala hodnota spoločnosti [REDACTED] v roku 2016 minimálne sumu 710 663 eur, čiže 33 % podiel mal hodnotu 234 519 eur. Konateľ [REDACTED] tak pri predaji 33 % podielu nemal konať s odbornou starostlivosťou, čím mal sťažovateľku poškodiť.

6. Sťažovateľka, zastúpená konateľom [REDACTED], podala 27. septembra 2018 na okresnom súde žalobu o určenie neplatnosti právnych úkonov spolu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia (ďalej aj „žaloba“), kde okrem iného žiadala okresný súd, aby konštatoval neplatnosť zmluvy o prevode obchodného podielu a zároveň uznesením nariadil neodkladné opatrenie, ktorým by konateľovi [REDACTED] zakázal v mene sťažovateľky uskutočňovať v tomto konaní dispozičné procesné úkony smerujúce k zastaveniu alebo prerušeniu konania, uplatňovať v mene sťažovateľky prostriedky procesného útoku a obrany, prípadne podávať v jej mene opravné prostriedky, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

7. Dňa 8. októbra 2018 sťažovateľka v zastúpení konateľa [REDACTED] podala na okresnom súde späťvzatie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, o čom konateľ [REDACTED] nemal vedomosť. Následne okresný súd vydal uznesenie č. k. 35Cb/70/2018-139 z 29. októbra 2018, ktorým výrokom I zamietol návrh sťažovateľky zastúpenej konateľom [REDACTED] na zastavenie konania z dôvodu späťvzatia žaloby, výrokom II až V určil konateľovi [REDACTED] a [REDACTED] (ako žalovanému č. 1) – ako konateľom [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] (ako žalovanému č. 2), povinnosť zdržať sa akýchkoľvek úkonov smerujúcich k prevodu, prechodu, zaťaženiu alebo zmene statusu quo uvedeného obchodného podielu vo [REDACTED]. Výrokom VI návrh na nariadenie neodkladného opatrenia vo zvyšnej časti zamietol.

8. Okresný súd konštatoval, že je nesporné, že záujmy konateľa [REDACTED] sú v rozpore so záujmami chránenými žalobou a návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia, čo znemožňuje konateľovi [REDACTED] úspešné späťvzatie žaloby. Preto návrh na zastavenie konania z dôvodu späťvzatia žaloby sťažovateľkou, zastúpenou konateľom [REDACTED], zamietol rovnako ako návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v danej časti. Sťažovateľka ako žalobkyňa žalobu odôvodnila absolútnou neplatnosťou zmluvy o prevode uvedeného obchodného podielu vo [REDACTED] tým, že konateľ [REDACTED] porušil svoju povinnosť voči nej, konal v rozpore s jej záujmami, neinformoval spoločníkov a samotná zmluva je nezrozumiteľná a nezákonná. Sťažovateľka v návrhu uviedla, že z obchodného registra zistila, že na obchodný podiel žalovaného č. 1 je zriadené záložné právo v prospech žalovaného č. 2. Neodkladnosť nariadenia opatrenia sťažovateľka odôvodňovala aj možným zmarením výkonu rozhodnutia a okresný súd tak vyhodnotil potrebu nariadenia neodkladného opatrenia ako dôvodnú voči žalovanému č. 1 a č. 2, ako aj tretím osobám vo výroku II až V. Uviedol, že konateľ [REDACTED], ako aj [REDACTED] konali pri uzavretí zmluvy o prevode v rozpore so zákonom, možno ho označiť za absolútne neplatné. Napokon aj určenie povinností konateľovi [REDACTED] a [REDACTED] ako tretím osobám posúdil ako dôvodné.

9. Krajský súd vo svojom napadnutom uznesení zmenil prvé rozhodnutie okresného súdu okrem iného tak, že konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zastavil. Vo vzťahu k dôvodnosti odvolania skúmal najmä, či existovali dôvody na zamietnutie návrhu sťažovateľky na späťvzatie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Poukázal na to, že samotnú žalobu s návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia podal v mene sťažovateľky konateľ [REDAKOVANÉ] a späťvzatie konateľ [REDAKOVANÉ]. Odhliadnuc od napätých vnútorných vzťahov v spoločnosti (sťažovateľke), zamietnutie návrhu na zastavenie konania v dôsledku späťvzatia len jedným z konateľov sťažovateľky vyhodnotil ako neopodstatnené. Krajský súd pripisoval úkonom oboch konateľov rovnaké účinky, a tak v súlade s § 145 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) konanie zastavil. Keďže k späťvzatiu návrhu došlo pred predbežným prejednaním sporu alebo pojednávaním, súhlas žalovaných ani tretích osôb so späťvzatím návrhu v zmysle § 146 ods. 1 CSP nebol potrebný. Zároveň poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 5Cdo/211/2013 z 13. mája 2014 a v nadväznosti naň uzavrel, že podanie sťažovateľky uskutočnené konateľom [REDAKOVANÉ], obsahom ktorého bola námietka, že právne úkony konateľa [REDAKOVANÉ] vrátane predmetného späťvzatia žaloby i návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi, nemohol vyhodnotiť ako dôvodné. Napokon krajský súd uviedol, že keďže konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zastavil pre späťvzatie sťažovateľkou, nepovažoval za potrebné bližšie sa zaoberať ďalšou argumentáciou uvedenou v odvolaniach a vyjadreniach sporových strán. Okresný súd konanie vo veci samej o určenie neplatnosti právnych úkonov na základe späťvzatia samotnou sťažovateľkou napadnutým uznesením zastavil.

10. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka, zastúpená konateľom [REDAKOVANÉ], dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť odôvodnila § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Sťažovateľka sa domnieva, že najvyšší súd porušil jej právo na spravodlivý súdny proces, keď vydal napadnuté uznesenie, ktorým konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zastavil bez toho, aby sa zaoberal vyjadreniami a dôkazmi strán, pričom sa obmedzil len na zastavenie konania z dôvodu späťvzatia žaloby konateľom [REDAKOVANÉ], ktorý súčasne vystupuje v predmetnom spore v pozícii tretej osoby. Sťažovateľka namietla, že späťvzatie žaloby i návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia uskutočnil v jej mene ďalší z konateľov líšiaci sa od toho, ktorý žalobu a návrh podal (súčasne vystupujúci v predmetnom spore v pozícii tretej osoby). Nezrovnalosť v procesnom postupe odvolacieho súdu videla v tom, že súd neprihliadol na následne podanie sťažovateľky v zastúpení konateľom [REDAKOVANÉ], ktorým vyjadrila nesúhlas so späťvzatím žaloby a návrhu, poukazujúc na § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), podľa ktorého zastupovať iného nemôže ten, koho záujmy sú v rozpore so záujmami zastúpeného. Súd preto nemal prihliadať na späťvzatie žaloby a návrhu uskutočnené konateľom [REDAKOVANÉ], ktorého záujmy sú v rozpore so záujmami sťažovateľky (čomu nasvedčuje i skutočnosť, že v spore vystupuje v pozícii tretej osoby na strane žalovaných) a mal sa argumentačne vysporiadať s nesúhlasom so späťvzatím, ako aj ďalšími vyjadreniami sporových strán. Podľa sťažovateľky aj napriek tomu, že poukázala na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu a iných súdnych autorít (napr. uznesenie najvyššieho súdu č. k. 30bo/89/96 z 16. mája 1996), krajský súd sa ňou v napadnutom uznesení nezaoberal.

11. ■■■■■ a tretie osoby – konateľ ■■■■■ a ■■■■■ vo vyjadrení k dovolaniu navrhli dovolanie odmietnuť ako procesne neprípustné z dôvodu, že nesmeruje proti rozhodnutiu vo veci samej ani rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí, hoci sťažovateľka jeho prípustnosť vyvodzuje z § 420 písm. f) CSP. Zároveň ho považuje za podané po uplynutí dovolacej lehoty. V tomto prípade nejde o neodkladné opatrenie nariadené po začatí konania vo veci samej. Nejde teda o uznesenie o neodkladnom opatrení, pri ktorom by absentovalo podanie samotnej žaloby, resp. o uznesenie o neodkladnom opatrení nariadenom po právoplatnom skončení veci samej, ktoré sú v zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu považované za rozhodnutia vo veci samej. V súlade s uvedeným uznesením o neodkladných opatreniach vydané v rámci konaní, v ktorých sa koná aj o veci samej (žalobnom nároku), nie sú rozhodnutiami vo veci samej a rovnako tak nie sú ani rozhodnutiami, ktorými sa konanie končí. Z obsahu vyjadrenia taktiež vyplýva, že dovolanie malo byť podané po uplynutí dovolacej lehoty 24. októbra 2019. Rozhodným okamihom pre začatie plynutia dovolacej lehoty je okamih doručenia dotknutého rozhodnutia odvolacieho súdu sťažovateľke, pričom podľa názoru ■■■■■ a tretích osôb – konateľa ■■■■■ a ■■■■■, sťažovateľka uznesenie prevzala 14. augusta 2019.

12. Najvyšší súd tak skúmal, či uznesenie krajského súdu o neodkladnom opatrení je rozhodnutím vo veci samej alebo rozhodnutím konečným, čo by umožnilo najvyššiemu súdu preskúmať prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu [č. k. 4Obdo/66/2017 z 19. júna 2018 uverejnené tiež v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka“) pod č. R 76/2018, č. k. 3Cdo/I57/2017 z 11. októbra 2017 uverejnené v zbierke pod č. R 21/2018, č. k. 5Cdo/154/2018 z 28. marca 2019 a č. k. 8Cdo/83/2017 zo 14. júna 2017] vyplýva, že voči rozhodnutiu krajského súdu o neodkladnom opatrení, ktoré má charakter rozhodnutia vo veci samej, je prípustné dovolanie podľa § 420 CSP (pozri uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4Obdo/66/2017 z 19. júna 2018 uverejnené tiež v zbierke pod č. R 76/2018). Najvyšší súd k tomu dospel už v rozhodnutí č. k. 8Cdo/83/2017 zo 14. júna 2017, v ktorom uviedol, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu, čo môže nastať prípade návrhu podaného po skončení konania (pri splnení podmienok § 325 ods. 1 CSP). Môže k tomu dôjsť aj pri podaní návrhu pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP a konanie tak končí rozhodnutím o návrhu, čím konzumuje vec samu (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu č. k. 5Cdo/154/2018 z 28. marca 2019). Za rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, by išlo v prípade, ak by súd musel vec skončiť procesne (pre existenciu prekážky vecného prejednanja, ktorá odôvodňuje zastavenie konania alebo odmietnutie podania) bez toho, aby vec meritórne prejednal.

13. Vo veci sťažovateľky nejde ani o jeden z uvedených prípadov a uznesenie krajského súdu nie je rozhodnutím vo veci samej ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. O návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodol okresný súd uznesením č. k. 35Cb/70/2018-139 z 29. októbra 2018 tak, že návrhu v časti vyhovel a vo zvyšnej časti návrh zamietol. Po odvolaní sťažovateľky krajský súd napadnutým uznesením napadnuté uznesenie okresného súdu zmenil tak, že konanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zastavil. V tom čase už na okresnom súde prebiehalo konanie vo veci samej na základe žaloby sťažovateľky z 29. septembra 2018, ktorá bola na súd podaná súčasne s návrhom na nariadenie neodkladného

opatrenia. O predmetnom neodkladnom opatrení bolo teda rozhodnuté už v čase prebiehajúceho súdneho konania o žalobe vo veci samej.

14. Najvyšší súd tak dospel k právnomu záveru, že uznesenie krajského súdu týkajúce sa nariadenia neodkladného opatrenia nekonzumovalo vec samu, a preto nie je rozhodnutím vo veci samej ani rozhodnutím, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej žalobou) končí. Konanie vo veci samej bolo zastavené napadnutým uznesením okresného súdu. Z toho, ako aj § 335 CSP vyplýva, že ak by aj neodkladné opatrenie bolo nariadené, muselo by byť následne zrušené. Žiadny z výrokov uznesenia krajského súdu nemá povahu rozhodnutia vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Pretože nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, najvyšší súd dovolanie sťažovateľky podľa § 447 písm. c) CSP ako procesné neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal jeho dôvodmi.

15. Pokiaľ ide o námietku oneskorene podaného dovolania vznesenú [REDAKOVANÉ], žalovanou č. 2 a tretími osobami – konateľom [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], najvyšší súd sa s ich právnym názorom nestotožnil. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľke doručované prostredníctvom jej právnych zástupcov, pričom v tom čase bola zastúpená ako advokátom JUDr. Danielom Grigelom, tak advokátskou kanceláriou Bukovinský & Chlipala s. r. o., pričom zástupcu na doručovanie si neurčila. V zmysle § 110 ods. 2 CSP predpoklad účinného doručenia uznesenia krajského súdu bol naplnený jeho doručením ktorémukoľvek z právnych zástupcov. Okresný súd uznesenie doručoval obom právnym zástupcom s tým, že advokátskej kancelárii Bukovinský & Chlipala s. r. o. bolo doručené 14. augusta 2019 a advokátovi JUDr. Danielovi Grigelovi 26. augusta 2019. Najvyšší súd uvádza, že *„Ak by plynutie dovolacej lehoty bolo viazané na okamih účinného doručenia uznesenia právnemu zástupcovi, ktorý ho prevzal skôr, vznikla by situácia, kedy by dovolací súd počítal plynutie dovolacej lehoty žalobkyne (dovolatelky) od okamihu doručenia napadnutého uznesenia právnemu zástupcovi, ktorého však zastupovaním v mene žalobkyne splnomocnil konateľ, ktorý žalobu nepodal, naopak vzal ju späť. V danej súvislosti je potrebné brať na zreteľ i skutočnosť, že uvedený konateľ vystupuje v predmetnom spore v pozícii tretej osoby. Pre rozpor záujmov daného konateľa žalobkyne vystupujúceho v pozícii jej štatutárneho zástupcu a druhého konateľa žalobkyne (rovnako štatutárneho zástupcu), ktorý v jej mene podal dovolanie, začiatok plynutia dovolacej lehoty nebolo možné viazať na okamih doručenia dovolaním napadnutého uznesenia advokátskej kancelárii Bukovinský & Chlipala s.r.o., ale bolo potrebné ju počítat' odo dňa doručenia uznesenia právnemu zástupcovi JUDr. Danielovi Grigelovi, ktorý v mene žalobkyne dovolanie spísal a podal.“* Najvyšší súd tak vyhodnotil dovolanie ako podané včas.

II.

16. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala najmä to, že okresný, krajský, ako aj najvyšší súd sa nezaoberali jej argumentáciou týkajúcou sa najmä právnych úkonov konateľa [REDAKOVANÉ] a konateľa [REDAKOVANÉ] ako dvoch konateľov sťažovateľky oprávnených konať samostatne, ktorých záujmy sú zjavne protichodné.

17. Okresný súd zastavil konanie vo veci samej bez zaoberania sa argumentáciou sťažovateľky, čoho dôsledkom má byť arbitrárne napadnuté uznesenie.

18. Krajský súd zastavením konania o návrhu mal opomenúť podstatné argumenty sťažovateľky a jeho napadnuté uznesenie považuje za arbitrárne a neodôvodnené.

19. Najvyšší súd sa mal nezaoberať argumentáciou sťažovateľky, nepovažoval uznesenie krajského súdu za rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, s poukazom na uznesenie okresného súdu a jeho napadnuté uznesenie má byť arbitrárne a neodôvodnené.

20. Sťažovateľka poukazovala aj na to, že jej okresným súdom nebolo doručené napadnuté uznesenie okresného súdu, ktorým zastavil konanie vo veci samej.

III.

21. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. k čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

22. Ústavný súd nepatrí do systému všeobecných súdov, ale v zmysle čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V dôsledku toho nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkového stavu. Ústavný súd nezastupuje všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. III. ÚS 697/2021).

23. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

III.1. K napadnutému uzneseniu okresného súdu:

24. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že jej okresným súdom nebolo doručené napadnuté uznesenie okresného súdu, ústavný súd k tomu uvádza, že vlastnou činnosťou zistil, že lehota na prevzatie márne uplynula sťažovateľke 13. novembra 2019. Ako uvádza najvyšší súd a register doložiek právoplatnosti Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“), toto rozhodnutie vo veci samej nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 29. novembra 2019. Napadnuté uznesenie bolo vydané na základe späťvzatia sťažovateľky, zastavilo sa ním konanie o určenie neplatnosti právnych úkonov a ako je už uvedené, zverejnený spôsob konania obchodnej spoločnosti musí byť záväzný nielen pre obchodných partnerov, ale aj súdy pri uskutočňovaní dispozičných procesných úkonoch. Súd nie je oprávnený ani povinný

skúmať pri rozhodovaní o späťvzátí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vnútorné vzťahy a pomery v rámci obchodnej spoločnosti.

25. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu disponovala sťažovateľka opravným prostriedkom, o ktorom by rozhodol krajský súd. Poskytnutie ochrany v prípade potenciálneho porušenia dotknutých článkov ústavy a dohovoru v danom prípade spadalo do právomoci nadriadeného súdu, teda krajského súdu, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie v zmysle § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K napadnutému uzneseniu krajského súdu:

26. Ako vyplýva z registra doložiek právoplatnosti ministerstva spravodlivosti, napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 14. augusta 2019, a keďže dovolanie sťažovateľky bolo *ex lege* neprípustné, pretože nesmerovalo voči rozhodnutiu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, lehotu na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajskému súdu nemožno považovať za zachovanú.

27. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Sťažovateľkou namietané uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14. augusta 2019, pričom sťažnosť bola ústavnému súdu elektronicky doručená 13. septembra 2021. Preto je ústavná sťažnosť podaná oneskorene a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

III.3. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

28. Otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018) – k takému záveru môže viesť len ústavne neudržateľný výklad zákona najvyšším súdom v otázke posúdenia prípustnosti dovolania.

29. V zmysle ustáleného právneho názoru ústavného súdu rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktoré sú v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

30. Ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd pri posúdení podmienok dovolacieho konania ústavne akceptovateľne vysvetlil dôvody ich nesplnenia, keď konštatoval, že dovolací dôvod § 420 písm. f) CSP je neaplikovateľný, pretože v danom prípade nejde o rozhodnutie vo veci samej ani také, ktorým sa konanie končí. Následne aplikoval § 447 písm. c) CSP, rešpektujúc jeho zmysel a účel. Právny názor najvyššieho súdu o nesplnení zákonnej podmienky dovolacieho konania nie je arbitrárny, najvyšší súd ho ústavne akceptovateľne odôvodnil a jeho úvahy sú zrozumiteľné, konzistentné a spätne preskúmateľné.

31. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožnila, nestačí na prijatie záveru o nedostatočnom odôvodnení, arbitrárnosti či nesprávnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

32. Ústavný súd v okolnostiach danej veci dospel k záveru, že z ústavnoprávneho hľadiska nie je dôvod na spochybňovanie záverov napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pretože tie sú dostatočne a presvedčivo zdôvodnené. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 744/2016).

33. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že uznesenie najvyššieho súdu, a jeho odôvodnenie nie sú poznačené zjavným omylom. Uznesenie je zároveň akceptovateľným spôsobom odôvodnené a dáva jasnú odpoveď na všetky relevantné námietky a argumenty, ktoré v uplatnila sťažovateľka. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nebolo spôsobilé porušiť základné práva a práva sťažovateľky, ktoré označila v ústavnej sťažnosti. Ústavná sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

34. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2022

Peter Straka
predseda senátu